

RESUME

Fireogtyveårige Ida Nordlund studerer biologi på Karolinska Institutet i Stockholm. En decemberdag ringer Idas mormor, Alma, fra Moskva og beder hende om at deltage i Nobelfesten i Stockholm. Til festen træffer hun den russiske Nobelprestager Anatolij Lobov. Han giver hende et brev fra 1700-tallet og en mærkelig sten – Jomfrustenen – inden han uventet og under mystiske omstændigheder dør midt under festen.

Ida ringer panikslagen til Alma, som beordrer hende til at skjule Jomfrustenen og selv holde sig væk fra politiet. Ida indser også, at nogen inde til festen er efter hende. Det er den russiske forsker Miranda og hendes medhjælper Vlad.

Det lykkes Ida at slippe ud fra Nobelfesten med hjælp fra en ung læge, Paul Elmér. Morgenen derpå vågner hun i Pauls rækkehus, og hun indser snart, at han har misbrugt hende seksuelt. Desuden kan hun se i avisen, at hun er efterlyst for mordet på Lobov, og at Miranda og Vlad er lige i hælene på hende.

Hun forlader øjeblikkelig Stockholm i Pauls bil og kører til Jämtland, hvor hun får hjælp af sin gamle nabo, Lasse. Under hele hendes opvækst var han som en ekstra far for hende. Han fortæller Ida, at Alma i mange år har arbejdet i et hemmeligt laboratorium i skoven. Hun har blandt andet forsket i, hvordan stråling påvirker blåvingesommerfugle, og derudover i to gådefulde stoffer – solve og coagula.

Alt dette har tydeligvis med Jomfrustenen at gøre, og Ida indser, at Almas besættelse af stenen på en eller anden måde handler om Idas mor, Eva, som har været forsvundet i mange år. Ida finder også ud af, at Alma bærer på en genetisk defekt, som hun pådrog sig som ung i den hemmelige sovjetiske forskerby Tjeljabinsk 47.

I Almas laboratorium finder Ida dokumenter og notater om Carl von Linné, Frank Sinatra, Johann Wolfgang von Goethe, Greta Garbo og Niels Bohr, som alle tilsyneladende har været i kontakt med Jomfrustenen. Hun kan slutte sig til, at det var Carl von Linnés elev Daniel Solander, der i 1769, på en rejse med James Cook og skibet Endeavour, fandt den oprindelige sten i en grotte i New Zealand. Dengang gik

stenen i fire stykker, og Solander havde kun to af dem med sig, da skibet vendte tilbage til London. Den ene sten sendte han til Linné, den anden beholdt han til sin død. De to andre sten har været forsvundet siden da, og det var højst sandsynligt to af Cooks sømænd, der tog dem.

Under dramatiske omstændigheder og med politiet i hælene flygter Lasse og Ida nordpå op gennem Sverige, først i retning mod Finland og derefter Moskva, hvor Alma stadig befinder sig. På rejsen bliver de forfulgt og flere gange angrebet af måger, som tilsyneladende bliver stærkt påvirkede og aggressive af stenen. Derudover virker det, som om Jomfrustenen har en særlig effekt på ulve.

I løbet af rejsen finder Ida ud af, at hendes mor, Eva, i årenes løb kan have forsøgt at komme i kontakt med hende via breve. Breve som dog aldrig er nået frem til Ida.

På vejen lykkes det Lasse at tyde det brev, som Lobov gav Ida til Nobelfesten, og sammen høster de nogle flere hundrede år gamle flodperlemuslinger i en elv langt nordpå i det finske Lapland. Inde i muslingerne finder de flere små antikke smykker samt en guldnøgle med et slangemønster.

Da Ida og Lasse kører sydpå igen, havner de midt i en kulturfestival i den finske by Rovaniemi. Her viser det sig, at to mænd fra Stockholm er fulgt efter dem. Det er Paul Elmér, som er ivrig efter at få den iPad igen, som Ida fik med, da hun stjal hans bil, samt den afdankede romanforfatter Mikael Mattson. Mikael's datter er død af leukæmi, og han drives af bitterhed og hævn-gerrighed. Mikael har uden at vide det selv været på sporet af Jomfrustenen, lige siden han ved et tilfælde fik fat på Daniel Solanders ukendte rejsedagbøger. Han mener, at han på sigt vil kunne skrive en roman om Solander, en bog som også skal give hans datter oprejsning.

Paul og Mikael konfronterer Ida og Lasse, men situationen udvikler sig, og i al tumulten får Ida fat i Solanders dagbog, og det lykkes hende og Lasse at slippe fra deres forfølgere. Nu sætter de kurs mod Moskva.

Efter en lang færd gennem Finland forsøger de at komme ind i Rusland på en hundeslæde, tværs hen over en bundfrossen sø. Ude på isen bliver de jagtet af en flok ulve. Da Ida finder Jomfrustenen frem, falder dyrene til ro, og endelig kan hun og Lasse kravle i land på russisk jord.

Det lykkes dem at fremskaffe to falske amerikanske pas, og derefter bliver de kørt til en lille jernbanestation, så de kan rejse videre mod Moskva.

Bouqerondistriktet, El Chaco-provinsen i det nordlige Paraguay, den 11. juli

Den mørkegrønne jeep stod og kørte i tomgang. Den holdt midt på den smalle vej, mens Stan McAuley rakte ind over kølerhjelmene og tørrede forruden af. De saltblandede stænk af lerjord og de døde insekter var til sidst tørret ind til en tyk film af skidt. Han var stoppet for at holde en kort pause og stod nu og gnubbede med skjorteærmet, til det lykkedes ham at få en tilstrækkelig stor del af ruden nogenlunde ren.

Næsten to timer på de her veje, tænkte han. Altså, hvorfor skulle alle de her byer ligge så forbandet afsides? Og varmen. Og ikke mindst alle disse spørgsmål og klagesager, der tilsyneladende nu var opstået. Jeg håber bare, at Delia og Gómez er nået frem først, så jeg ikke bliver ...

Han brød af. Der lød et højt plask et sted inde blandt en lille klynge træer.

Sikkert en kaimankrokodille, som ligger og svømmer i en af Pilcomayos bifloder. Kaimankrokodiller skal man ikke spøge med.

Han greb fat i styrtbøjlen, satte sig ind på forsædet og satte jeepen i gear.

Da han kørte videre, kastede han et blik på det familiefoto, som han havde tapet op på instrumentbrættet. Det var taget på den sidste ferie til Florianópolis i Brasilien, hans kone og tvillingedøtrene smilede alle sammen til kameraet. Han trak på smilebåndet ved tanken om dem og den nye lejlighed inde i Asunción, hvor de endelig kunne få mere plads og en altan.

Vejen var stadig smal, og den blev snart endnu mere støvet. Mange steder kunne man se de dybe spor af skovningsfirmaernes træfældningskøretøjer, og oppe på et længere savanneplateau med usædvanligt højt græs kunne man lugte brændt træ, men han kunne ikke se røg i nogen retninger. Vejen blev bredere og tosporet, snart blev den endda asfalteret, og så fik han et glimt af det første lille træskilt, som forkyndte byens navn, Santa Teresita, derefter endnu et skilt, som forestillede en slags skytshelgen, og til sidst endnu et skilt med et kulørt BIENVENIDO.

Klart, velkommen, velkommen, det gælder nok ikke ligefrem mig i dag.

Han kørte langsomt ind blandt de simple murstenshuse og parke-rede nær gadekæret, hvor en tom plasticpose lå og flød på den grum-sede overflade. Han kunne ikke få øje på andre teambiler.

I samme øjeblik han slukkede motoren, lød der en stemme.

“Médico McAuley.”

En mand nærmest klatrede ud fra skyggen under det brede tag-udhæng på husets langside. Han var klædt i kasket, bomuldsbukser og kortærmet skjorte. Stan genkendte ham ikke, men manden opførte sig, som om de allerede kendte hinanden.

“Jeg har samlet dem sammen,” sagde manden på spansk, men Stan hørte også en umiskendelig guaraníaccent. Manden lignede også en mestiz på en prik.

“Vi har ventet på Dem. De er forsinket,” fortsatte manden.

“Hvor er doktor Gómez og doktor Delia?” spurgte Stan.

“Gómez er i Campo Loa, og Delia er i Santa Elena, byer lidt læn-gere nordpå. Der er opstået lignende problemer der. Jeg hedder for resten Emilio Gonzalez.”

Åh nej, jeg er altså den eneste læge her, tænkte Stan, idet de gav hånd og fulgtes ind i skyggen. De gik langs huset hen til hjørnet, hvor de drejede ind på den rodede gårdsplads, som førte over til det lille sygehus, der var indrettet i ly af en tæt palmelund. Her var der ingen murstenshuse, kun lerhytter med stråtag.

“De sidder derinde og venter på Dem, McAuley. Mange af dem har gået langt gennem skoven i dag for Deres skyld. Alle venter på Dem.”

Stan smuttede ind i et lille rum med et katolsk ikon på væggen og stiledede derefter gennem kontorafdelingen hen mod de to konsultations-stuer. Der sad omkring ti børn på stolene og på gulvet udenfor. De fleste af dem var sammen med deres mor. Da han hilste på dem og sagde “Buenos días”, sendte kvinderne ham kun lange, hårde blikke. Han undlod at sige mere, men åbnede bare døren ind til den ene af konsultationsstuerne, sprittede hænderne af, tog gummihandsker på og ansigtsmaske og kaldte dem ind, som sad forrest i køen.

Det var en mor med en treårig søn. Stan kunne svagt huske dem fra sidst, han havde været her, dengang det frie medicineringsprogram blev påbegyndt.

Kvinden talte lavmælt, men var vred, Emilio oversatte løbende.

“Hun siger, at drengen blev friskere den første uge ... men cirka en uge efter han havde fået medicinen, begyndte ... problemerne.”

Kvinden tilføjede noget, og Emilio fortsatte: “Hun siger, at hun ikke har tænkt sig at gå herfra, før du kan svare hende på, hvad der er galt med drengen. De, som er læge, må jo kunne forklare det!”

Stan nikkede roligt til kvinden og bad drengen komme frem. Moren tog med det samme drengens slidte, hvide T-shirt af og pegede på hans ryg og brystkasse.

“Se bare.”

Stan satte sig på hug og kiggede nøje efter.

På højde med drengens nederste ribben hang en slags poselignende fold og klumper af hud. På ryggen havde udslættet mere karakter af knopper, store som en voksens tommelfingernegle.

Hvad er nu det her, tænkte Stan. En slags eksem, en allergisk reaktion, en overfølsomhed?

Han fortsatte med at granske hudfolderne på nært hold.

Nej, det er jo en slags udvækster, hvad kan det være?

Og det kom altså efter en uge?

Moren svarede hurtigt ja.

Stan mærkede meget forsigtigt på hudfolden og opdagede, at den tilsyneladende fortsatte ind under maveskindet, og når han blidt trak i den, kunne han ane en række små, kødfulde forhøjninger på højde med solar plexus.

Det minder jo næsten om den slags metastaser, man ser hos kræftpatienter, som ikke har lang tid igen, tænkte han, mens han forsøgte at se neutral ud. Men alligevel er det ikke helt den samme slags knuder.

“Gør det ondt?” sagde han.

Drengen svarede nej.

Stan sank en klump og rømmede sig. Nej, jeg har ingen anelse om, hvad det er, jeg har aldrig set noget lignende.

Kvinden sagde noget langt, som lød indviklet.

“Hun siger, at I lovede at kurere hendes søn for Chagas' sygdom med jeres medicin. Hendes mor og hendes moster døde af Chagas, hun har set mennesker svært syge af Chagas hele sit liv. Men nu har I gjort noget ved hendes søn, som er meget værre end Chagas, og ...”

Stan afbrød.

“Jeg vil også undersøge de andre børn for at kunne komme med en samlet vurdering. Og bagefter skal jeg nok informere dem, alle sammen på en gang, ude i venteværelset. Okay?”

Emilio diskuterede et kort øjeblik højtlydt med kvinden, inden hun overgav sig og gik ud af rummet med den lille dreng i favnen.

En ny mor kom ind med en seksårig pige. Moren var lavmælt og så ikke Stan i øjnene. Pigen viste ham sin ryg og mave. Også her kunne han se store knopper, som stod ud, og ved lænden hang samme slags underlige hudfolder og klumper, som drengen havde haft. Pigen gjorde pludselig et udfald mod ham med hænderne og sagde noget højt på guaraní, hun fægtede med armene, og hendes mor forsøgte at få hende til at falde til ro.

“Pigen er bange for ånder,” sagde Emilio. “Hun er bange for, at I har givet hende onde ånder gennem medicinen.”

Stan sukkede og bad om også at få lov til at se de andre børn, og i løbet af de næste ti minutter kom de alle ind, en efter en, i konsultationsstuen og gjorde et kort ophold foran ham, mens han undersøgte udvæksterne, og så vendte børnene tilbage til deres mødre, der stod ude i gangen, hvor stemningen nu begyndte at blive irriterende og utålelig.

Det var det samme på dem alle sammen, mærkelige hudproblemer. Og ja, han var den eneste læge til stede. Tænk, at jeg skulle komme ud for det her.

Stan smed gummihandskerne og ansigtsmasken i papirkurven og sagde lavt til Emilio: “Jeg forstår godt, de er bekymrede. Jeg vil kontakte ... nogle kolleger med det samme og bede om hjælp. Kan du sørge for, at de forholder sig i ro derude, mens jeg ringer til nogle inde fra kontoret?”

Emilio nikkede, og sammen gik de ud ad døren og blev øjeblikkeligt overfaldet af ophidsede spørgsmål fra mødrene, mens Stan masede sig hen til sygehusets kontor. Flere af børnene var begyndt at græde.

Stan lukkede hurtigt døren bag sig og sad så lidt og overvejede flere mulige forklaringer på forandringerne i børnenes hud, men syntes ikke, at nogen af dem virkede hverken relevante eller sandsynlige.

Han kiggede lidt på planchen på væggen. Den forestillede en tæge forstørret op mange gange, og nedenunder var der en informationstekst om Chagas' sygdom og den nye behandlingsplan for de forskellige

former for patienter. En ækel, lille tæge, tænkte han. Hvis de stakkels indianere boede i rigtige huse, så ville de ikke blive smittet.

Nej, jeg aner slet ikke, hvordan jeg skal håndtere det her, eller hvad jeg skal sige til dem. Og jeg har jo faktisk ikke lov til at kontakte en ekstern læge, en hudspecialist for eksempel, uden firmaets tilladelse.

Nej, jeg er fuldstændig rådvild her, jeg burde ringe til dem med det samme, de der chefer – i Sverige.

Han fandt mobiltelefonen frem og så, at det lyste rødt i statusfeltet. Ingen dækning.

Nej, selvfølgelig ikke herude i El Chaco. Men jeg kan vel stadig bruge mobilens telefonbog.

Han slog op i telefonen og fandt med det samme Biovolvia og de forskellige kontaktnavne. Paul Elmér? Nej, han er for lavt i hierarkiet, tænkte han, jeg må have fat i nogen højere oppe.

Magnus Gustavsson, lige netop, han er en af dem helt i toppen, han står jo lige under den administrerende direktør.

Stan huskede firmafesten i Stockholm nogle år tidligere, da alle i det kommende mobile team var samlet og havde spist middag sammen med repræsentanter for Biovolvias ledelse, som en markering af at teamets medlemmer havde forladt Læger uden Grænser og i stedet var gået over til deres medicinalfirma. Magnus Gustavsson havde præsenteret Stan som “den glade irer fra Skotland”, hvilket på sin vis stemte meget godt, når man tænkte på Stans forfædre og hans opvækst i Edinburgh, inden han flyttede til London for at læse til læge.

Stan trak fastnettelefonen, som stod på skrivebordet, hen til sig og tastede landekoden til Sverige: 0046.

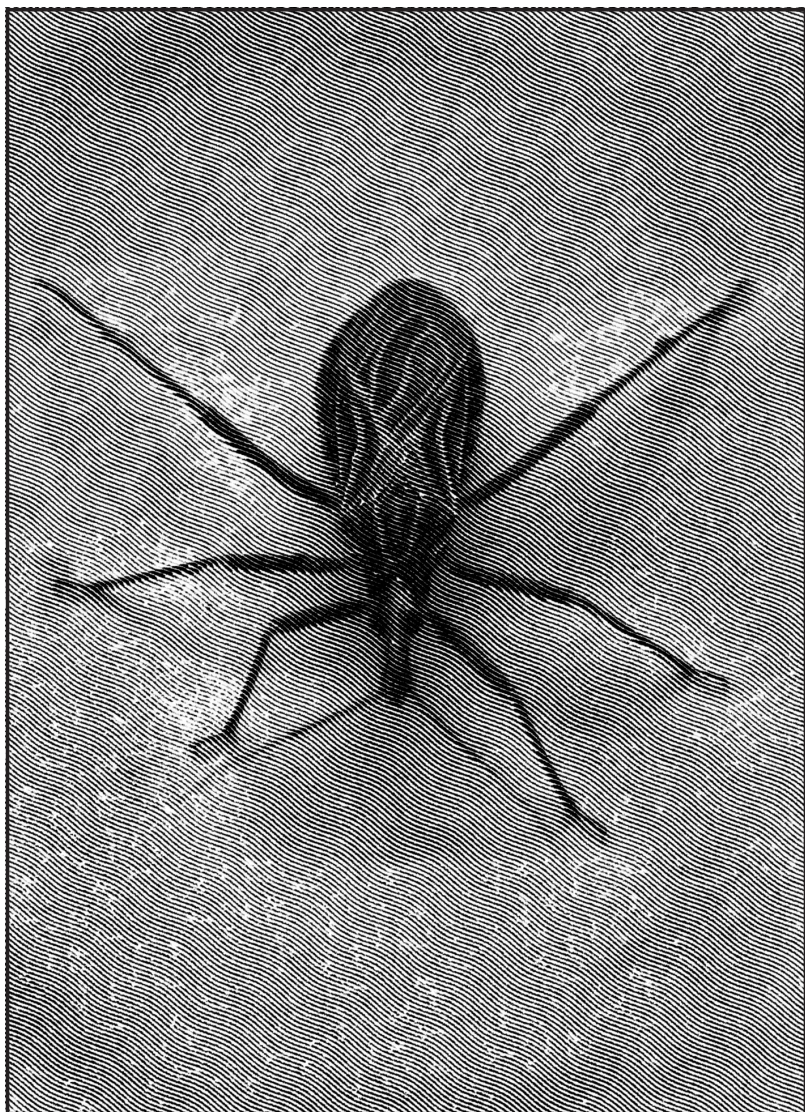
Jeg kommer sikkert bare igennem til en eller anden sekretær, som siger, at han er til møde, bla bla bla ...

“Hi, this is Magnus Gustavsson. Please, get back to me later or leave a message, thanks.”

Stan blev siddende med røret uden at vide, hvordan han skulle komprimere informationerne tilstrækkeligt, og så var tiden gået, og der lød et klik.

Han bandede, mærkede, at skjorten var våd af sved. Må ringe igen.

Han tastede nummeret på ny, og da beskeden var slut, sagde han: “Hej, det er Stan McAuley. Jeg er i byen Santa Teresita i El Chaco-provinsen, og vi har fået et problem. Kan du ringe til mig, så snart du får

den her besked? Jeg mener virkelig, hvad jeg siger, ring til mig med det samme.”

Han lagde røret på. Skal jeg ringe til en anden, som har en lavere stilling? Nej, det er for risikabelt, det ville kunne blive lækket, lækket nedad i organisationen. Jeg må gøre det rigtige nu, ingen fejl.

Han vendte sig mod døren. Den misfornøjede summen udenfor havde ikke dæmpet sig.

Men hvad skal jeg sige til dem? *Hvad?*

“Hvordan går det, Stan?” kaldte Emilio gennem døren.

“Jeg kommer straks ... bare nogle få opkald endnu!” svarede han.

Skal jeg sige til dem, at deres børn måske har – kræft? Nej, nej, det kan jo ikke være kræft efter bare to uger. Men hvad er det så?

Nu var flere af kvinderne udenfor begyndt at skribe, nogen hamrede på døren.

Stan gik hurtigt hen og låste den. Han så sig om og bemærkede, at han trak vejret lidt hurtigere.

“Stan,” råbte Emilio udefra på engelsk. “Jeg kan ikke holde dem tilbage særlig meget længere! Du må komme ud og forklare dem det nu!”

“Det går ikke! Jeg skal ringe til en dermatolog i ro og fred! Det må de da kunne forstå!”

“De siger, at deres mænd er på vej hertil, at guden Ñamandú vil straffe dig, for hvad du og de andre læger har gjort mod deres børn!”

Stan sank en klump.

“Jeg kan godt forstå, at ... alle er vrede og bange på grund af det her. Jeg skal nok forklare dem det hele! Men de må lige give mig en chance for at få styr på fakta først, ikke? Hør nu, det tager lidt tid at få fat på de rigtige eksperter!”

“Okay, jeg skal forsøge at forklare dem det!”

De højlydte, vrede samtaler udenfor fortsatte. Stan lukkede øjnene et kort øjeblik, han var endnu mere forpustet nu, og da han slog øjnene op igen, landede hans blik øjeblikkelig på skrivebordet.

Han tænkte efter nogle sekunder, så kravlede han op på bordpladen, skubbede vinduet op – og hoppede ud på den støvede gårdsplads.

Der var øde bortset fra tre drenge, som spillede fodbold med en bold lavet af sammensyede stumper stof. Stan småløb hen til hjørnet. Inde fra murstensbygningen kunne han hele tiden høre kvindernes råb og Emilios beroligende stemme, og snart var han fremme ved jeepen, og

ingen havde tilsyneladende lagt mærke til ham.

Han satte nøglen i tændingen, og motoren startede uden problemer. Med et hårdt pres på speederen bakkede han lige ud i gadekæret, inden han hurtigt svingede til venstre, tilbage mod landevejen.

Det var ikke særlig sødt over for ham der Emilio, tænkte han, mens fartvinden begyndte at blæse sveden og vandstænkene væk, faktisk virkelig ikke særlig sødt. Men jeg havde intet valg, det kunne have udviklet sig, jeg var alene, de kunne have lynchet mig eller sådan noget. Når de der guaraníindianere er involverede, ved man aldrig rigtig, hvad der kan ske. Emilio kan sikkert sagtens komme ud af det, ham kan de jo heller ikke bebrejde noget, han er jo en af dem.

Han havde allerede lagt byen langt bag sig, han kørte så hurtigt, han turde, mens han drak af feltflasken og gang på gang kiggede i bakspejlet.

I flere minutter kørte han i jævn fart.

Der var ingen køretøjer, som fulgte efter ham.

Han tænkte hurtigt og i ryk: Jeg må kontakte Delia og Goméz så snart som muligt, forklare, hvorfor jeg stak af, og høre, hvordan de ser på sagen. Hvad var det for byer, Emilio nævnte? Campo Loa og – Santa Elena? Der bor de fleste guaraníestizer vel også, eller hvordan er det nu, det er?

Indimellem blev savannelandskabet afbrudt af høje klynger af træer, og derpå fulgte nye åbne vidder, som alle var påfaldende ens. Jeepmotoren kørte jævnt, og benzintanken var stadig næsten halvfuld.

Jeg kan lige så godt køre hjem nu med det samme, ind til Asunción, hvor jeg ved, at der er dækning på telefonen, og så ringer jeg til Delia derfra ...

I samme øjeblik lød der noget fra hans bukselomme – en lang lyd. Riiiiiiing!

Han så efter. Jo, det var hans mobiltelefon. Han tog den op af lommen og kiggede efter. Jo, der var virkelig dækning nu – her midt ude i ingenting.

Og telefonnummeret – det var svensk.

“Stan McAuley.”

“Ja, hallo, hvordan går det? Det er Magnus Gustavsson.”

“Nå, hej.”

De udvekslede hurtigt forskellige høfligheder.

“Men jeg forstod på dig, at det var noget, der hastede?” sagde Magnus.

Stan redegjorde for situationen og beskrev nogle af børnenes symptomer. Magnus stillede uddybende og opfølgende spørgsmål, og derefter lod det til, at han overvejede situationen. De fortsatte med at diskutere symptomerne i detaljer, og mens han stadig kørte bil, trak Stan en af mapperne fra tasken på bagsædet frem og begyndte at bladere i den.

“Ja, det lyder jo ikke særlig godt,” sagde Magnus. “Er du sikker på, at det er korrekte oplysninger?”

“Ja, selvfølgelig. Jeg har jo set det med egne øjne.”

“Tja,” sagde Magnus lidt tøvende, “alle rapporter fra de andre byer fortæller tværtimod om hurtige bedringsresultater. Næsten samtlige patienter synes, at smerterne i hjertet helt er forsvundet, og værdierne forbedres hele tiden. Det er det samme i byerne i Bolivia, Peru og Ecuador, ja faktisk i samtlige byer. Alle er ganske enkelt vældig taknemmelige og glade for vores medicin. Så det her er uventet nyt.”

“Det er jo positivt, at I har så mange af den slags rapporter. Men signalerne har været lidt anderledes i Santa Teresita, kan jeg godt fortælle dig. Og ligesådan i en anden by, der hedder Campo Loa, og selv i Santa Elena, så vidt jeg har forstået.”

“Vent, jeg skal lige skrive det hele ned.”

Man kunne høre Magnus skrive i baggrunden.

“Santa Elena, sagde du?”

“Ja.”

Magnus rømmede sig og lød alvorlig.

“Jaså. Ja, jeg ved jo faktisk ikke, hvordan man skal forklare det her. Har du og dine kolleger nået at diskutere ...?”

Stan afbrød.

“Ja, faktisk, en lille smule. Og jeg sad desuden og overvejede det her i bilen. Og det slog mig, at det måske kunne have noget med lige præcis guaraní at gøre.”

Magnus lød interesseret.

“Hvordan mener du?”

“Jo, at den indianerstamme måske er overfølsom på en eller anden måde, at lige akkurat de og ingen andre reagerer på en uventet måde på den aktive substans i medicinen? Jeg kan i hvert fald ikke komme på en bedre teori.”

“Nej, det er ikke let at vide,” sagde Magnus til sidst og lød bekymret.

“Men hvis vi begynder i den logiske ende: Hvordan ved vi for det første, at de her mærkelige udslag ikke kommer af noget helt andet? Dårligt vand, mineaffald, et eller andet giftigt, de kan få i sig derude i sumpen? Hvordan kan vi være sikre? Kan vi udelukke alt andet først? Burde det i så fald ikke have givet udslag på endnu flere individer?”

Stan tav, mens han kørte gennem et langt sving, hvor flere nandufugle skrigende sprang til side.

“Nej, jeg har ikke udelukket noget i den stil,” svarede han så. “Det har jeg endnu ikke haft tid til. Men jeg syntes, at det var af største vigtighed, at I i ledelsen fik det at vide så hurtigt som muligt.”

“Selvfølgelig. Det var godt, du ringede. Hm, det her er ikke nogen helt let situation. Vi tager naturligvis altid sådan nogle advarselssignaler som det her dybt alvorligt. På den anden side er vores kur mod Chagas, som du ved, et spørgsmål om goodwill for hele firmaet. Det har forandret vores position i hele branchen, og det ville være yderst ulykkeligt, hvis vi satte alt det, vi hidtil har opnået i Chagas-projektet, over styr på grund af de her negative reaktioner, som du har konstateret, hvis det så skulle vise sig, at udslagene hos guaranífolket var forårsaget af noget helt andet. Eller hvad?”

“Du har ret. Og det er naturligvis op til ledelsen at tage beslutningerne.”

Det lød, som om Magnus ikke længere lyttede helt så opmærksomt, men mere bare talte til sig selv.

“Desuden blev vores verdenspatent jo godkendt for flere år siden. Efter benhård kontrol, som altid, det ved du jo lige så godt som jeg ... Jeg ved det sgu ikke. Det her kræver selvfølgelig en opfølgning ude hos jer i Paraguay, samtidig med at projektet andre steder må kunne udvikle sig i sit eget tempo. Det gælder som altid om at opveje det ene mod det andet.”

“Selvfølgelig. Men jeg vejer i hvert fald det her, som jeg så på nært hold, ganske tungt,” sagde Stan. “De her børn havde noget, som lignede metastaser hos voksne. Jeg har arbejdet som læge i snart tyve år, og jeg har aldrig set noget lignende hos så små børn. Og det faktum, at alle børnene har fået det en til to uger efter injektionen, er vel tilstrækkeligt til, at vi bør handle? Måske får de det snart værre endnu? Som læge må jeg altså sige, at vi naturligvis ikke kan se bort fra det her. Vi bør overveje at standse hele projektet med det samme og ind-

lægge alle disse børn på sygehuset med henblik på videre observation.”

“Synes du virkelig det?” sagde Magnus. “Ja, det er selvfølgelig et alternativ. Men vi risikerer jo i så fald, at journalister vil få nys om sagen, og så brændemærker vi vores egen medicin i medierne, måske for altid. Nej, det rimelige nu er at undersøge lige præcis de ramte indianere på stedet, inden vi tager næste skridt. Hvor hurtigt kan du vende tilbage til byen?”

“Jeg ved ikke ... I så fald skal vi være flere. De er mange, og de er bange. Deres børn er allerede alvorligt syge, og de tror, at vi har gjort dem endnu sygere. Det kan udvikle sig til voldsomheder.”

Endnu en gang kunne man høre, at Magnus skrev.

“Aha. Jeg vil gerne have, at du ved, at vi tager det her meget alvorligt. Jeg vil bede dig om, at du som delansvarlig ude på selve stedet ikke gør noget, før du hører fra mig igen. Kan du love mig det?”

Stan svarede først efter en kort tøven.

“Tja ... hvor lang tid går der?”

“Jeg vender tilbage, så hurtigt jeg kan ... når jeg har talt med de andre læger. I er trods alt ansatte, og I må jo være loyale over for firmaets interesser, ikke sandt?”

Med ét lød Magnus mere imødekommende.

“Ærlig talt har jeg allerede fået visse indikationer om det, som du beskriver, Stan – ja, det er ganske vist et fåtal af byer, som er blevet ramt. Men vi må jo også stole på vores egne analyser af helheden og som sagt ikke udelukke alle andre mulige årsager. Det er jo otte års udviklingsarbejde, vi taler om her, vi kan ikke uden videre afvise den indsats, bare fordi nogle børn måske er blevet ramt af flere sygdomme samtidigt, og så skyde skylden på vores medicin.”

“Jeg respekterer din holdning,” svarede Stan roligt, “men jeg vil indtrængende bede dig og ledelsen om en hurtig hjælpeindsats, især hvis I åbenbart allerede har fået indikationer om dette. Hvis ikke vi hurtigst muligt undersøger børnene på sygehuset, så optræder vi ikke som en seriøs lægemiddelproducent. Efter min mening.”

“Og det kan jo få konsekvenser,” tilføjede Stan hurtigt uden egentlig at overveje, hvad han sagde.

Magnus lød pludselig en anelse tvivlrådig.

“Hvad ... mener du?”

Stan holdt ind til vejkannten og slukkede for motoren. Hans puls var

høj, han kunne mærke, hvor ophidset han var, og han tog sig sammen, inden han talte videre.

“Tænk lidt længere. Tænk på, hvilken skade det vil kunne gøre på langt sigt for os. Og desuden er der hele den moralske side af sagen, den er fuldt ud lige så slem, i det mindste for mig som læge. Jeg vil ikke bare sidde og se til, mens de her børn måske får det værre og værre – på grund af vores medicin. Jeg skal tale med de andre læger i det mobile team, men jeg synes i det mindste, at børnene i Santa Teresita må undersøges på hospitalet hurtigst muligt. Der findes jo også medier i Paraguay, ved du, her er masser af aviser og tv-kanaler.”

Magnus sugede luft ind og svarede så med overdrevent venlig stemme, næsten hviskende: “Hvad mener du egentlig, Stan?”

Der var noget uventet over tonefaldet. Stan vidste ikke, hvad han skulle sige. Det susede i quebrachotræernes kroner i vejsiden.

“Jeg mener, at det her kan slippe ud,” sagde Stan. “Vi risikerer jo, at nogen af indianerne taler med medierne.”

Magnus lød lettet.

“Javist ... selvfølgelig, det har du ret i. Jeg troede først, at ... Nej, det spiller ingen rolle. Vi må slutte nu, Stan. Jeg skal ringe til de andre i ledelsen med det samme. Og jeg lover, at du hører fra os og de andre dernede inden længe.”

“Hvor længe?”

“Det ved jeg ikke.”

“Senere i dag?”

“Det kan jeg ikke love. Men så snart jeg kan. Er det foreløbig godt nok som svar?”

Stan vidste ikke, hvad han skulle sige, og inden han kom i tanke om det, hørte han, at Magnus lagde på, og samtalen blev afbrudt.

1

Du-dunk-du-dunk ... du-dunk-du-dunk.

Dybt inde i drømmen kunne Ida mærke sammenføjningerne i togskinnerne. Indimellem trængte solstrålerne gennem skyerne, ind gennem de beskidte vinduer og hendes øjenlåg, så hun kortvarigt slog øjnene op, inden hun lukkede dem igen.

Er det formiddag? Hendes øjne nåede lige akkurat at opfatte billeder af bygning efter bygning, som langsomt gled forbi i snelandskabet uden for vognen.

Kører vi gennem en forstad?

Drømmens boble var stærk endnu og trak hende ind i en hvirvelstorm af indtryk.

Billeder fra de seneste dages begivenheder flød hurtigt ind og ud af drømmen, og hun lå længe i en slags halvdøs og forsøgte at forholde sig til en stresset indre film, der konstant krydsklippede. Det iskolde vand i Ounasjoki Elv, muslingerne og smykkerne, som havde ligget skjult inde i dem, Lasse og hun, der løb gennem Rovaniemis bymidte. Og så dagbogen, hvordan det var lykkedes hende at snuppe Solanders dagbog fra ham fyren, som jo faktisk havde virket ret sød.

Og derefter ulvene på den frosne sø, inden de nåede over til den anden side og var kommet til Rusland.

Det hvinede højt fra skinnerne under hende, togets hastighed tog af og steg så igen.

Et hårdt ryk fik hende til at vågne fuldstændigt, men hun lå stadig med lukkede øjne og forsøgte at trække vejret langsomt, så hjertet kunne falde til ro. Toget rullede videre, nu igen hurtigere.

Hvor er jeg? Et tog? Hvor er Lasse?

Hun spejdede ud og så sovekupeen tydeligere, og uden for kupeen var der en gang, hvor hun kunne skimte en person.

Lasse. Ja, så er jeg i hvert fald ikke alene.

Hun satte sig op og gned sig i øjnene. Hun havde stadig det samme tøj på, som hun havde haft på de sidste to dage. Der var lyst uden for

vinduet, et nedslidt forstads kvarter gled forbi, og hun bemærkede, at hun havde dårlig ånde.

Der er altså ingen her på toget, som har mistanke om noget? Er vi sikre her?

Hun opdagede nu, at Lasse stod ude på gangen og talte med en anden. På gulvet sad en ældre mand på en slidt rejsetaske, og samtalen foregik på gebrokkent engelsk.

Hun ruskede sig vågen og gennemtænkte det, som var sket, inden hun igen blev trukket tilbage i halvdrømme.

Vi skiftede tog et sted med et svært navn: Medvezjegorsk. Den øde perron, enkelte lejekaserner og den snedækkede nåleskov, og så alle gadesælgerne, som solgte lightere, høns i bur, henkogte grøntsager, pirogger ... Ham den gamle med alle rynkerne omkring øjnene og det brede, tandløse grin.

Og så var toget fra Murmansk kommet. Et stort, orange diesel-lokomotiv, næsten dækket af is, og sælgerne havde øjeblikkelig maset sig frem foran dørene, klar til at sælge til passagererne under togets korte ophold.

Konduktøren var en kvinde på hendes egen alder, Lasse pressede en seddel i hånden på kvinden, og de blev anvist et par siddepladser i en tilrøget kupe. Kort efter kom konduktøren tilbage med to billetter, som hun klippede med en hultang.

“For Moscow, please ...”

Hun havde kigget nøje på billetten. Den så hjemmelavet ud.

Og så – ja, så var hun faldet i søvn.

Hun rejste sig og strakte sig. Hun så, at Lasse nu havde opdaget, at hun var vågen, og han afbrød sin samtale med den ældre mand, kom ind i kupeen igen og lukkede skydedøren.

“Sovet godt? Det trængte du virkelig til, tror jeg. Her.”

Han fandt en slags sandwich med pate frem og en lille brik med appelsinjuice.

“Kontinental morgenmad. Jeg købte det gennem vinduet på den forrige station.”

Ida viklede langsomt plasticen af sin sandwich og tog en slurk juice, som smagte af koncentrat og sukker.

“Har du også fået sovet?”

“Absolut,” svarede Lasse. “Men jeg kunne nu ikke komme helt ned

i omdrejninger. Jeg havde en fornemmelse af, at der var nogen på toget, der havde genkendt os, og at toget når som helst ville stoppe, og vi ville blive arresteret. Jeg lå og hyperventilerede i over en time eller mere. Jeg var også nervøs for alle vores ting, for at noget skulle forsvinde, mens vi sov. Men jeg gav konduktøren flere penge, og så kunne vi være i fred i kupeen på hele turen. Hun låste tilmed døren. Og så kunne jeg endelig sove.”

Ida kiggede ud. Temperaturen så ud til at være langt under frysepunktet, på nogle af grenene gnistrede rimfrosten. I det fjerne kunne hun skimte vældige motorveje, og indimellem passerede de store højhuskomplekser i grålige områder, som hun indså måtte være endnu flere forstæder.

“Hvornår er vi fremme i Moskva? Hvordan kan vi få fat i Alma?” sagde hun lavmælt.

Lasse nikkede kort. Han så virkelig træt ud, de tydelige furer mellem næseborene og mundvigene virkede dybere end for bare et par dage siden. Selv følte hun sig noget friskere nu.

“Det skal nok løse sig,” sagde han og sukkede. “Jeg har måske en plan. Det er blandt andet derfor, jeg talte med ham den gamle. Men jeg føler mig alligevel ikke helt sikker, det er bedst, vi begge bliver i kupeen hele vejen, hvis det kan lade sig gøre. Især dig.”

Hun sukkede igen.

“Det føles så uvirkeligt, det her som vi er blevet inddraget i, Ida. Jeg forstår det knap nok selv, og det må være endnu sværere for dig, som ikke i forvejen vidste særlig meget om alt det her med Alma. Og din mor. Hvordan har du det? Er du bange?”

Hun tav.

Bange, tænkte hun.

Hun kiggede på ham og tømte juicebrikken. Det hvinede fra hjulene, da de passerede et sporskifte, og hun sagde stadig ikke noget og så, at han til sidst vendte blikket bort, da det gik op for ham, at hun ikke havde lyst til at svare.

Da der var gået yderligere nogle minutter, lænede hun sig igen tilbage i sædet og lukkede øjnene.

Bange? For hvad? For at vi hele tiden må videre, at vi aldrig kan slappe af? Bange for alle dem, der er efter os: det svenske politi, det finske politi og så Miranda og hendes ækle livvagt? Og nu også ham

der Paul og Mikael – om jeg er bange?

Alt det her er jo – fuldstændig vanvittigt! Og nu er vi tilmed i Rusland. Af alle steder.

Hun sank sammen og lå halvvejs ned og forsøgte at kvæle nogle tørre snøft, men det lod ikke til, at Lasse reagerede.

Og så nu: Forsøge at finde Alma. I Moskva. Hvordan skal det kunne lade sig gøre?

Men ...

Hun kvalte gråden og satte sig op igen.

Eva.

Mor.

Der er en mulighed for, at vi finder hende. Var det ikke sådan, Alma havde sagt? Med Jomfrustenens hjælp kan vi måske finde min mor.

Men hvad er det egentlig for noget? En mor? Burde det ikke være hende, som fandt mig? Er det ikke det, mødre er til for?

2

Lasse forsvandt ud på gangen et kort øjeblik og kom så tilbage og trak gardinerne for.

“Ved du, hvad jeg tror, jeg har regnet ud?” sagde han. “Her i landet kan man købe næsten hvad som helst. Af hvem som helst.”

Ida gad ikke spørge, hvad han tænkte på, og det fattede han tilsyneladende.

“Den her for eksempel,” sagde han og rakte hende en gammel Nokia-mobil.

De sad i nogle sekunder uden at sige noget. Ida stirrede ud ad vinduet, hvor nye boligområder passerede forbi med tættere og tættere mellemrum, og derefter på mobilens lysende display, hvor man kunne se nogle kyrilliske bogstaver. Lasse prøvede forskellige funktioner på knapperne og nikkede.

“Fyren havde brug for lidt betænkningstid. Men til sidst gav han sig. Nu skal vi bare have et taletidskort. Så kan vi langt om længe ringe direkte til Alma. Vi kan sikkert købe et, når vi kommer frem. Men den skal også lades op, batteriet er næsten dødt.”

“Hvor langt er der til Moskva nu?”

“Jeg ved det ikke med sikkerhed. Men ikke særlig langt, tror jeg.”

Der var nogen, der gik forbi ude på gangen. Lasse kiggede vagtsomt op og lyttede, imens han proppede resterne af en sandwich i munden.

Der blev stille igen.

“Russerne er meget rarere, end jeg troede,” sagde han lavmælt. “Så længe man kan nogle få russiske ord, så hjælper de gerne.”

Ida kiggede stadig ud ad vinduet. I det fjerne kunne hun skimte en vældig bygning, som en grå bryllupskage midt blandt de sædvanlige fleretages ejendomme. Et fængsel? Nej, næppe så tæt ved jernbanesporene.

Toget sagtnede farten mere og mere, og lokoføreren mumlede noget om “Lenin” i højtalerne, mens skinnerne delte sig i flere og flere spor.

“Kan du se det? Et sporområde? Lenin er navnet på en station. Vi er vist allerede midt inde i byen,” sagde Lasse.

På en forfalden husfacade så Ida en reklame for McDonald's og et lokalt opvaskemiddel, et billede hvor en storsmilende, forklædeklædt husmor omfavnede sin jakkesætklædte mand.

Er vi allerede fremme, tænkte hun. Begynder det hele nu forfra igen? Ud på gaderne, gemme sig, forklæde sig, hele tiden se sig over skulderen?

Om jeg er *bange*?

Efter nogle minutter med lav hastighed stoppede toget fuldstændig med et langtrukket ryk.

Lasse rejste sig op og rakte op efter de sorte sække på bagagehylderne over sæderne. Øverst i den ene sæk fik Ida øje på noget. En bog. Solanders dagbog – der er den jo – og hun så, at der mellem siderne lå fotografier, løse ark papir, udklip, nyhedsartikler, brevpapir og en kridttegning af en lille pige i pyjamas.

Det der burde han vel have tilbage, ham Mikael. Det er nok bare dagbogen, som er interessant for os, ikke? Må spørge Alma om det senere.

Så smuttede de stille ud i gangen og ventede lidt, indtil det var tyndet ud i strømmen af passagerer, der steg af. Derefter gik de hen til udgangen og sprang selv ned på perronen og blandede sig med de andre rejsende. Luften var meget kold.

De bevægede sig langsomt ind mod selve stationshallen, hvor de blev mødt af et ti meter højt facetslebet loft og en vældig granitvæg med store, indhuggede kyrilliske bogstaver: LENINGRADSKIJ VOKZAL. Ved siden af stod der en buste af Lenin på en høj søjle.

“Ikke dårligt,” sagde Lasse, og efter på ny at have tjekket, at ingen tilsyneladende bemærkede dem, læste han på et skilt og fortalte, at bygningen var opført i zartiden i italiensk stil med korintiske søjler. Længere fremme i salen kunne man se en række butikker og neon-skilte. Ida forsøgte at læse bogstaverne.

“Jeg kan i hvert fald gætte mig til, at der står apotek derovre,” sagde hun. “Har vi brug for noget derfra?”

“Det tror jeg ikke. Vent her så længe. Vi har en masse, vi skal have ordnet nu.”

Overalt på trapperne og i gangene myldrede det med mennesker. En gammel kone lå på knæ og tørrede med en beskidt klud en vandpyt op, som havde dannet sig på stengulvet. Pytten var frosset til is i kan-

terne. En mand i sort pelsfrakke smuttede forbi helt tæt på pytten, så der sprøjtede vand ud over den gamle kone og det sted, hun lige havde tørret af, og den gamle løftede hovedet og råbte noget efter manden.

Moskva, tænkte Ida, og et kort øjeblik kunne hun ikke få øje på Lasse.

Men så opdagede hun ham ved en bardisk, inde på et af cafeteriaerne. Han stod og talte med to unge mænd med store rygsække. De så vestlige ud, og hun fik i det samme øje på et canadisk ahornblad på den ene fyrs jakke. Lasse signalerede til hende, og hun greb sin sæk og gik langsomt hen til et ledigt bord ved siden af disken, uden at blande sig i samtalen.

I samme øjeblik fik Lasse de to unge mænd til at grine. Han bestilte tre øl, og sammen kiggede de på et kort, og de unge mænd pegede og fortalte beredvilligt på engelsk.

Så pegede den ene af dem på en kiosk lige over for cafeteriaet. Lasse lod øllen stå på bardisken og gik over til kiosken. I det samme piftede bartenderen, en ung mand med et tyndt ildrødt overskæg, til Ida og stillede en kop te til hende på bardisken.

En af fyrene sagde noget på russisk til bartenderen, tog koppen og bar den over til hende. Så gik han tilbage til disken, og så kom Lasse over til bordet. Han lagde et nyindkøbt taletidskort på bordpladen samt et souvenirsjal og dagens nummer af *Moscow Times*.

“Side fire. Vær forsigtig, måske kigger folk på os, vi ser vældig udenlandske ud. Jeg var heldig, at jeg fik lov at låne en oplader af en af fyrene i baren. Bartenderen lader telefonen lidt op, mens vi drikker te, og så kan vi ringe til Alma. Gør ikke noget, som kan tiltrække sig opmærksomhed.”

Han stillede sig ved siden af backpackerfyrene igen, som om det var dem, han i virkeligheden rejste sammen med, samtidig med at han skyggede for hende.

Hun bladrede roligt frem til side fire. Der var nogle artikler, en annonce og en karikaturtegning. Den viste nogle politifolk, magre og med skæve briller, som jagtede en nissemand, som til gengæld jagtede en lille teenagepige med sløjfer i håret.

Og først på det tidspunkt så hun overskriften.

“Nobel murder suspect chase in Rovaniemi.”

Og længere nede – et foto af hende.

Det gav et sæt i hende, og hun sank ned i stolen. Mærkede, at tårene var på vej.

Også her! Jeg er ingen morder! Stopper det aldrig? Alma må hjælpe os.

Men hvad står der?

“Student colleagues describe Ida Hedlund as ‘shy and inconspicuous, though sharpminded – but incapable of any crimes.’”

Hun havde svært ved at tænke klart, hun følte sig overvåget og holdt hænderne op for ansigtet.

Genert og harmløs? Er det mig? Er det sådan, mine medstuderende opfatter mig?

På en måde er det jo endnu værre. Det må kunne lade sig gøre at bevise, at jeg er uskyldig, før eller siden. Men det her ... harmløs?

Det er lykkedes mig at flygte trods national eftersøgning. Jeg har kæmpet mod gale ulve og fugle. Jeg er blevet beskudt, jeg har set politifolk falde om og et dødt menneskes tarme dingle fra en bro. Jeg har dykket i iskoldt vand, jeg har været lige ved at dø i en isvåge! *Inconspicuous*? Op i røven! Bare fordi jeg ikke er nogen trendy party-chick eller den, der får topkarakterer til alle prøver?

Men bare et almindeligt, uskyldigt ... menneske?

Hun sukede. Ja, jeg har grædt det meste af tiden i disse dage, som et ængsteligt lille mæhlam. Nu må det være slut.

I samme øjeblik kom bartenderen og stillede to små tallerkner med en slags kåldolmere på bordet. Hun skjulte ansigtet igen, og Lasse trak en stol ud og satte sig over for hende. Bag ham var de to fyre i færd med at løfte deres vældige rygsække. Den ene vinkede til dem, men Ida stirrede bare lige frem.

“Det er golubtsy,” sagde Lasse og pegede. “Der er ris og kød indeni. Kåldolmere kan man vel kalde dem.” Han så sig om. “Tag sjalet på. Men på en naturlig måde. Her er mobilen med det nye simkort. Ring nu.”